

Si alguna vegada has pensat sobre el que és veritablement necessari de tot el que consumim, segur que l'aigua és un element que ha aparegut.

Creus que l'accés a l'aigua potable és un dret? Per què?

El negoci de l'aigua

Un bé escàs...

Malgrat la seva abundància aparent, l'aigua és un bé escàs: només un 3% del total de la massa d'aigua és dolça. La major part es troba en el pols, o bé es tracta d'aigües subterrànies. Menys de l'1% del total disponible d'aigua dolça és accessible en forma de rius, llacs i pous.

► **Per ampliar-ne la informació:**

http://news.bbc.co.uk/hi/spanish/cience/newsid_4052000/4052657.stm.

► **L'aigua com a font de conflictes: repàs dels focus de conflictes al món:**

<http://www.cidob.org/castellano/publicaciones/Afers/45-46fernandez.cfm>.

► **Cronologia de conflictes de l'aigua:**

http://www.pacinst.org/publications/foreign_language/cronologia_conflictos.pdf.

► **Privatització de l'aigua en el món, transnacionals i conflictes:**

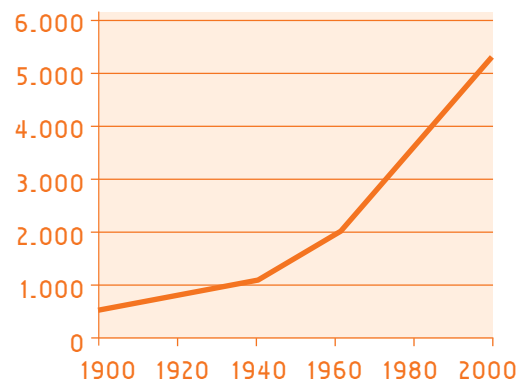
<http://www.sodepaz.net/modules.php?name=News&file=article&sid=2752>.

► **Aigua i desenvolupament. Proposta didàctica d'Intermón Oxfam:**

<http://www.intermonoxfam.org/educacion/>.

Evolució del consum de l'aigua en el món, 1900-2000

- ▶ 1. Quin ha estat l'augment del consum d'aigua en els últims 50 anys?
- ▶ 2. Quines creieu que són les raons de la major demanda?
- ▶ 3. Busqueu informació sobre quins sectors són els principals consumidors d'aigua.

L'aigua dolça, a més a més, està mal repartida, ja que hi ha zones del món en què és abundant i altres, en canvi, en les quals n'hi ha tan poca que la població pateix greus problemes de subsistència.

Segons l'ONU, més de 1.000 milions de persones ja no tenen accés a l'aigua potable. Si la tendència continua, s'espera que l'any 2025 la demanda d'aigua potable augmenti un 56% més.

Font: Maude Barlow. El Banc Mundial i les corporacions multinacionals volen privatitzar l'aigua.

- ▶ 4. Quines conseqüències té i pot tenir aquest fet?

... que es vol privatitzar ...

Privatitzar: Acció per la qual un bé o un servei gestionat per l'Estat passa a mans d'una empresa privada.

Algunes tesis apunten que la manera d'augmentar la disponibilitat d'aigua és tractar-la com un producte més del sòl i del subsòl, que, com el petroli, ha de ser explotat per capitals privats.

L'any 2000, el Fons Monetari Internacional (FMI) va obligar a la privatització de l'aigua a 16 països empobrits i altament endeutats amb els bancs multilaterals; entre aquests països hi havia Angola, Benín, Guinea-Bissau, Hondures, Nicaragua, Nigèria, Rwanda, Senegal, Tanzània i Iemen.

Multinacionals com Monsanto i Bechtel volen controlar els sistemes d'aigua i el seu abastament mitjançant l'adquisició d'empreses públiques que ja estan en funcionament.

Però si un recurs bàsic per a la vida, un dret humà com l'aigua, està controlat per una multinacional, què pot passar?

© Marisa Mariñas

... contra el desig de la ciutadania.

L'exemple de Cochabamba

Des de 1996, institucions financeres com el Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional i el Banco Interamericano de Desarrollo van condicionar alguns dels crèdits que tenien a Bolívia a la privatització de l'empresa municipal de distribució d'aigua de la ciutat de Cochabamba, SEMAPA. Després d'un procés de convocatòria i de negociació, es va adjudicar la concessió al consorci Aguas del Tunari, propietat en un 55% d'Internacional Water Ltd. (Bechtel i Edison) i en un 25% d'Abengoa, SA.

Així, l'empresa va rebre una concessió exclusiva per al transport, emmagatzemament, distribució i comercialització de l'aigua potable des de les plantes de tractament o els pous d'aigua fins als usuaris de la província de Cochabamba.

El contracte va significar el monopoli d'Aguas de Tunari sobre les fonts d'usos comunitari i públic, ja que prohibia l'ús de fonts alternatives naturals en zones on estigués disponible el subministrament d'aigua prestat per l'empresa. Es va produir llavors una disminució de l'accés a l'aigua i un augment d'entre un 40% i un 300% en les tarifes dels usuaris, la qual cosa va representar una pèrdua del poder adquisitiu per a una població que viu en condicions d'extrema pobresa.

La privatització de la distribució de l'aigua va donar lloc, l'abril de 2000, a una insurrecció. Els ciutadans es van organitzar en la Coordinadora de Defensa del Agua y de la Vida i van forçar la partida de Bechtel, la marxa enrere del Govern i la renacionalització de l'aigua. A partir d'aquest moment, els habitants de Cochabamba es van posar a treballar amb la reconstituïda companyia d'aigua per estendre i millorar el servei.

Es tracta d'un exemple a escala mundial en la lluita contra la privatització, que demostra que la mobilització de la societat civil dona resultats positius

*Fonts: CEDIB. Fuentes de agua en Cochabamba
Raúl Wiener. La privatización del agua y el Banco Mundial*

- ▶ 1. Què hauria passat si els ciutadans de Cochabamba haguessin pensat que no hi havia res a fer?
- ▶ 2. La gestió de l'aigua que nosaltres consumim és pública o privada?
- ▶ 3. Quins altres serveis que cobreixen necessitats bàsiques són públics o privats?